

DE STER IN HET BOS

door

Dora v. d. Meiden-Coolsma

Geïllustreerd door J. U. Gorter

Moeder had hoofdschuddend van haar naaiwerk opgekeken, toen Jur op een Zaterdagmiddag in September thuiskwam met de mededeling, dat hij hun kerstboom al had zien staan.

„Wie praat er nú al over kerstfeest,” zei ze lachend. „Jongen, straks kun je die boom niet eens weer terugvinden!”

Maar Henny, Jur's zusje van vijf jaar, stond te dansen van plezier.

„Toe, mag ik met je mee, ik wou hem zó graag zien, zó graag,” bedelde ze.

„Goed, Woensdagmiddag dan,” beloofde haar broer. „We vinden hem natuurlijk, want het is bij de bosrand, bij het nieuw aangeplante gedeelte, even voorbij de derde beuk.”

Sedert Jur op school was — en hij zat nu in de zesde — ging hij trouw iedere Zaterdagmiddag met zijn Vader op pad. Het grote terrein, dat bij het kasteel hoorde, en waarover zijn Vader boswachter was, kende hij dan ook op zijn duimpje. Maar hij wist nog méér.

In het voorjaar wist hij de nesten van talloze kleine zangvogels te vinden, hoe goed ze ook verstopt waren. En de vinken en lijsters en winterkoninkjes kenden hem al gauw zo goed, dat het moeder-vogeltje rustig bleef broeden als Jur in de buurt was. Jur kende de boom, waar de bonte specht het liefst zijn maaltijd scheen te halen. Dikwijls bespiedde hij het drukke gedoe van de vogel, die de stam telkens beklopte met zijn stevige snavel, om de tevoorschijn komende insecten haastig op te pikken. Alle bomen kende Jur, niet alleen 's zomers aan hun bladeren, maar ook in de winter. Hij wist een plek bij het moeras, waar in het voorjaar het zeldzame adderkruid bloeide, met de rose pluimpjes; ja, het was eigenlijk helemaal niet zo'n wonder, dat hij op zijn rapport een 10 had voor Plant- en Dierkunde!

's Avonds, aan tafel, begon Henny er weer over: „Jur, hoe wist jij, dat het een kerstboom was? Was hij al versierd? Waren er klokjes in, en slingers?”

„Welnee,” zei Vader, „zo zien kerstbomen er in huis uit. Maar buiten niet. Al lijkt het er soms wel op, in de herfst, 's morgens, met alle spinnewebben. Als daar de dauwdruppels aanhangen, dan is dat zó mooi!”

„Buiten misschien,” zei Moeder. „Maar binnen moet ik er niets van hebben, hoor! Foei, ik was gisteren nog even in het kasteel. Ik moet er Maandag nodig aan het werk . . . Alle spinnen, die we vinden, zullen we dan buiten het raam zetten, om Vader's kerstbomen te versieren, hè, Henny? Maar dan moet je nu ook gauw je boterham opeten, het is bedtijd!”

Henny had Moeder helpen dragen. Ze waren samen, met emmers en bezems, een ragebol en stofdoeken naar het kasteel gegaan. Het was vlakbij. Hun eigen huis stond aan de éne kant van de ophaalbrug, en het zag er heel wat vriendelijker uit dan het sombere, gesloten kasteel, aan de andere kant, waar voor alle vensters grote, gele gordijnen hingen, met bruine en grijze vlekken van ouderdom en vocht. Al vier jaar lang was het niet bewoond. Meneer George Cleveland was op reis. Dikwijls kreeg Vader brieven met bijzondere buitenlandse postzegels. Vader bewaarde ze zorgvuldig. Die werden opgeplakt in zijn grote album. De dubbele kreeg Jur. Die behandelde zijn verzameling even netjes als zijn Vader het de zijne deed, al zaten Jur's postzegels nog maar in een school-schrift.

Henny ging graag met Moeder mee, als die in het kasteel de kamers ging doen. Nu hielp ze in het eerst ook ijverig. Ze stofte de tafelpoten en de stoelen, en ze dribbelde Moeder overal achterna. Eindelijk toog Moeder met de ragebol naar de zolder. Henny achter haar aan! Daar was zoveel te beleven . . . . In een grote mand vond ze allerlei gekleurde en zilveren kerstboomversieringen.

„Moeder! Kijk eens, wat mooi! Sterren, ziet Moeder wel? En zo veel . . . . Mag ik er ééntje, Moeder?”

Moeder keek in de mand. Ze zag dat het niet veel moois meer was, wat er-in lag. Veel slingers en ballen waren beschadigd.

„Ja hoor, schat, ééntje, dat mag wel.”

„Vindt meneer Cleveland dat goed?” wilde Henny weten, „zal Vader het hem vragen?”

„Dat hoeft niet, lieverd. Dat mag heus wel. Als je nu zoet speelt, dan zal Moeder jullie straks eens vertellen hoe het hier vroeger met Kerstfeest toeging . . . . Maar dan moet je ook niet zoveel meer babbelen . . . .”

„U zou vertellen, van vroeger!” Henny kroop bij Moeder op schoot.

„Dat is ook zo. Ik moest er aan denken, toen ik die mand met versieringen zag. Vroeger ging het op het kasteel heel anders toe dan nu. Je weet wel, dat ik dienstmeisje ben geweest bij de Moeder van meneer George. Die was heel vriendelijk voor ons. We waren met ons drieën dienstmeisjes, en dan was er nog een chauffeur en een tuinman.”

„En een boswachter,” zei Vader, die er ook bij kwam zitten. Hij stopte zijn pijp. Jur kwam ook wat dichterbij.

„Ja, die ook. Met Kerstfeest mochten we allemaal in de grote zaal komen. Daar stond een prachtig versierde boom, dat deed de oude meneer altijd zélf, en op kerstavond vierden meneer en mevrouw, meneer George en de freules samen met ons feest. Meneer las de kerstgeschiedenis uit de Bijbel voor, en mevrouw vertelde later een verhaal.

Freule Jeannetje zong voor ons, en freule Amélie presenteerde van het lekkers. Ik mocht altijd de chocolade inschenken . . . .”

„En toen morste ze, op mijn nieuwe Zondagse broek!” bromde Vader.

„Ja, en we moesten naar de keuken om het af te betten. Vader was er nog niet zo lang, en ik was heel verlegen en dacht dat ik wel moppers zou krijgen, van die nieuwe, jonge boswachter. Maar inplaats daarvan . . . .” Moeder hield lachend op.

„Nu?” vroeg Jur.
„Vroeg hij me, of ik zijn vrouw wilde worden!”
„Als je nooit weer morste,” lachte Vader.
„Dat zei je er niet bij!”
„Dat was ook immers niet meer nodig,” kwam Henny’s stemmetje plotseling eigenwijs.
„Maar nu . . .” zei Moeder een beetje bedroefd, „nu is er van al dat moois niets meer over.”
Freule Amélie is gestorven, en meneer en mevrouw, allemaal heel kort na elkaar.

En freule Jeannetje is met een Engelse meneer getrouwd. Daar horen we maar niets meer van . . . Alleen meneer George . . . Maar die schijnt hier niet te willen wonen. Het kan me toch zo spijten van alles, dat er nu niemand plezier van heeft!”

Toen pakte Moeder Henny eens stevig.

„Kom,” zei ze, „ik zal maar niet bedroefd zijn over wat er niet meer is. Jullie zijn er. En vader en ik weten tenminste hoe we Kerstfeest moeten vieren, nietwaar?”

„Over twee nachtjes gaat Jur met mij naar de kerstboom . . .” zei Henny slaperig.

Henny hield onderweg stevig haar hand op haar mantelzakje.

„Heb je er kastanjes in?” wilde Jur weten.

„Nee, een verrassing!” Ze kneep haar mondje stijf dicht. Ze was zeker bang dat het geheimpje haar toch zou ontsnappen. Lang hoefde Henny echter niet te zwijgen, want Jur

wist de kortste weg te vinden, en al gauw stonden ze met z’n beidjes bij een mooie, jonge spar, iets groter dan Henny zelf.

„Ik dacht . . .” zei Henny, „nu die boom niet versierd is, Jur . . . nu wéét hij zelf niet, dat hij een kerstboom is, nietwaar?”

„Nee,” zei Jur. Hij begreep niet goed wat Henny bedoelde.

Voorzichtig haalde het kleine meisje nu een pakje uit haar zak. Er zat mos omheen en een klein zakdoekje, dat er nu heel vies uitzag. Henny hield lachend de zilveren ster omhoog.

„Kijk, Jur! Die moet je vastmaken, helemaal in het topje! Dan weet onze boom het ook! Wat zal hij blij zijn, hè?”

Jur lachte. Hij maakte de ster stevig vast, zodat hij er niet af kon waaien.

„Is het zo goed?”

„O ja!” Ze stonden er hand in hand naar te kijken.

„Zullen we zingen, Jur? Van de sparreboom?”

Jur knikte, en samen zongen ze . . . .

Kerstvacantie! Jur had zijn hele morgen besteed aan het schoonboenen van een mooi, houten kuipje. Dat stond in de schuur. Vroeger hadden daarin palmen gestaan. 's Zomers voor het kasteel, op het grasveld, en 's winters in de kas. Maar palmen waren er niet meer, en de moestuin met de kassen waren verhuurd aan een kweker. Inplaats van bloemen groeiden daarin nu tomaten en komkommers.

Maar wel waren er ook nog een druiven- en een perziken-kas, net als vroeger. Jur wilde, nu het niet vroom, zijn boompje met wortels en al uitgraven. Dan kon het later weer verder groeien, had hij bedacht.

Alles moest wel een beetje op het laatste nippertje gebeuren, want de vakantie was pas 23 December begonnen. Jur's mooie rapport lag al ondertekend in de linkerla van Vader's bureau. Dát was dus in orde. Moeder had de gang en de kamer met hulst versierd, Vader had de pakken met kaarsen klaargezet en de versiering, nu ontbrak alleen de boom nog maar. Jur wilde vroeg, om half twee, het bos in om hem te halen.

Vader had een boodschap te doen in het dorp. Daarom nam Jur Hector mee het bos in. Anders was die meestal met Vader uit. Hector was een grote herdershond. Hij was door Vader zelf afgericht. En al zou je het niet aan hem zeggen, als je Henny met hem bezig zag, hij had al menige stroper bij zijn jas of broek gehad, en liet niet los, vóór zijn eigen baas hem daartoe verlof gaf. Daarom waren er héél wat in het dorp, die Hector een kwaad hart toedroegen. En nadat hij eens, bij zijn nachthok buiten, bijna vergiftigd was, sliep Hector altijd in huis.

Eerst sprong de hond vrolijk voor Jur uit. Als de kinderen met hem gingen wandelen, dan was hij speels en blij. Maar toen ze al dichtbij de nieuwe aanplant waren, hield de hond plotseling halt. Jur greep hem losjes bij zijn halsband, en keek in dezelfde richting als Hector. Hij zag niets. Misschien een konijn, of een wezel of iets dergelijks, dacht hij. Zachtjes, poot voor poot ging Hector verder. Ook Jur lette op, niet op een tak te trappen of enig lawaai te maken. Hij wilde wel eens zien, wat Hector in het oog had. Toevallig liep de hond steeds in de goede richting naar de boom. Nu waren ze al bij de tweede beuk! Doodstil stond Hector. En Jur hield zijn adem in. Vlakbij hen, juist bij de kerstboom, waarin in het topje de ster van Henny fonkelde in de zon, stond een vreemde man. Vreemd, en toch . . . . Wat moest hij hier, op verboden terrein? Een stroper? Veel goeds kon iemand toch niet in de zin hebben, als hij over een prikkeldraadversperring van anderhalve meter hoog was geklommen, of langs een pad waarbij een bord uitdrukkelijk vermeldde dat het „Streng Verboden Toegang” was. Hector scheen van dezelfde gedachte. Gespannen keek hij naar de vreemde man. Die had gebukt gestaan over de boom. Nu bukte hij nog dieper . . . . Dan stond hij op en liep weg. Of liever, hij wilde vlug doorlopen. Maar met een